

Безніч

КУПИТИ

«Хроніки Безночі» — фантастична серія бестселерів New York Times від всесвітньо відомого письменника Джея Крістоффа. Головна героїня трилогії Мія Корвере в юному віці втрачає найдорожче у своєму житті — і відтоді її існування сповнене єдиним сенсом — жагою помститися за втрачене. Дівчина вирішує стати професійною вбивцею, і в цьому їй допомагає школа вбивць. Переступивши поріг Багряної Церкви, юна Корвере починає творити нову історію власного життя. Тепер утрати, зради, боротьба, безжальність, гнів і жорстокість — це лише маленькі труднощі до здійснення великої місії героїні та розкриття таємниці її магії.

Розділ I

Дебюти

Хлопець той був красенем.

Шкіра гладенька, мов карамель, усмішка солодка, мов медвяний нектар. Принадно неслухняні чорні кучері. Сильні руки, міцні м'язи, а очі, о Доньки Божі, що за очі. П'ять тисяч фатомів завглибшки — вони припрошують до сміху, навіть коли в них тонеш.

Губи його, теплі й м'які, торкнулись її вуст. Постаті їхні сплелися в одне на Мосту Зітхань під пурпуровим рум'янцем, що вкривав небосхил. Руки його блукали її спиною, розпалюючи шкіру. Легке, як пір'ячко, торкання язиків змушувало її тремтіти, серце пускалось навскач, а все єство щеміло від бажання.

Вони повільно роз'єдналися, наче танцюристи перед тим, як музика спиниться, та кожна жилка в їхніх тілах продовжувала бриніти. Вона розплющила очі й побачила, що він роздивляється її крізь димчасте світло. У них під ногами буркотів канал, води його ліниво цебеніли до океану. Усе було, як їй бажалося. Усе було, як має бути. Лишалось тільки молитись, аби не втонути.

Її остання безніч у цьому місті. Якась її частинка не хотіла прощатися. Та перед тим, як піти, вона прагнула дізнатися. Бодай це вона собі завинила.

— Ти певна? — спитав він.

А вона подивилася йому у вічі.

І взяла його за руку.

— Певна, — шепнула вона.

Чоловік той був поварою.

Шорстка й плямиста шкіра, невиразне підборіддя, що загубилося в щетинистих складках жиру. Рот від слини блищить, щоки й ніс по-пияцькому розчервонілися, помережені судинами, а очі, о Доньки Божі, що за очі. Блакитні, як випалене сонцями небо. Вони мерехтіли, наче зірки посеред непорушної істиннотьми.

Губи його торкалися кухля, він лигав краплі музики та сміху, що хвилями здіймалися навколо нього. Ще трохи похилитався посеред таверни, а потім кинув монету на шинквас із твердого дерева та пошкандибав на сонячне світло. Каламутні від випитого очі обмацували бруківку поперед себе. Вулиці повнилися юрмами, і чоловік проштовхувався крізь тісняву, маючи на думці тільки повернення додому та позбавлений видінь сон. Угору він не дивився. І не помітив постать у тиньково-білому й вапняно-сірому вбранні, що згорбилася над гаргуйлем на даху навпроти.

Дівчина дивилася, як чоловік шкутильгав через Міст Братів.

Вона приспустила маску арлекіна, поки курила сигарилу, повітрям стелився пряно-гвоздичний дим. Від погляду на його гнилу посмішку та вузлуваті руки вона тремтіла, серце пускалося навскач, а все єство щеміло від бажання.

Її остання безніч у цьому місті. Якась її частинка не хотіла прощатися. Та перед тим, як піти, вона прагнула, щоб він дізнався.

Бодай це вона йому завинила.

Поряд із нею на дах опустилася тінь, що набула котячої по-добі. Тінь була пласка, як аркуш паперу, та напівпрозора, і чорна, як та смерть. Хвіст істоти майже по-власницькому огорнувся навколо щиколотки дівчини. Прохолодні води точилися з вен міста до океану. Усе було, як їй бажалося. Усе було, як має бути.

Лишалось тільки молитись, аби не втонути.

— ...ти певна?.. — спитав кіт, що був тінню.

Дівчина дивилася, як здобич її ковзнула до ліжка.

І повільно кивнула.

— Певна, — шепнула вона.

Кімната ця була маленька й погано мебльована — більшого вона собі дозволити не могла. Та вона розставила трояндові свічки, лишила букет водяних лілій на чистих білих простирадлах, у яких відгорнувся кутик, наче припрошуючи лягти, і хлопець осміхнувся, дивлячись на всю цю цукеркову привабу.

Вона підійшла до вікна й позирнула на величне давнє місто Богоділ. На білий мармур, на вохряну цеглу, на граційні шпилі, що цілують випалені сонцями небеса. На півночі в полум'яне небо на сотні футів здіймалися Ребра. Вирізані в древній кості домівки глипали малесенькими віконцями. Від порожнистого Хребта розбігалися канали, їхні візерунки перетинали шкіру міста, неначе тенета божевільних павуків. Залюднені тротуари вкрили довгі тіні. Світло другого сонця зблякло, а перше вже давно зайшло, залишивши тільки понуре третє світило захищати світ червоним саявом від загрозової безночі.

О, якби ж то тільки настала істиннотма.

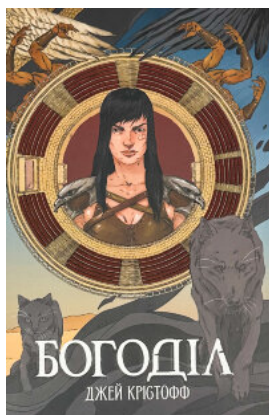
Якби це сталося, він її не бачив би.

Вона не мала певності, чи хоче, щоб він дивився на неї такої миті. Хлопець, оповитий запахами тютюну й приємно-свіжого поту, обійняв її з-за спини. Руки його ковзнули її талією, пальці пронизували шкіру стегон кригою та полум'ям. Вона дихала все важче, вглибині її тіла здіймався древній дзвін. Вії трепетали, торкаючись її щік, наче крильця метелика, поки руки його окреслили округлі лінії її пупка, протанцювали ребрами й накрили груди. Коли він зітхнув У її волосся, у неї на шкірі повиступали сироти. Вона вигнула спину, міцно притискаючись до тверді його міжніжжя, одна рука заплуталась у його неслухняних локонах. Їй несила було дихати. Їй несила було говорити. Вона не знала, чи хоче, щоб це почалося, а чи скінчилося.

Дівчина розвернулася, їхні губи із зітханням зустрілися знов, а вона спітнілими й тремтливими руками намацала запонки на його пишних рукавах. Зірвала із себе та хлопця сорочки, сильніше притиснулася вустами до його вуст й опустила на ліжко. Цієї миті були тільки вона та він. Шкіра до шкіри. І вона вже не ладна була відрізнити свої стогони від його.

Той біль уже був нестерпним, вона сочилася ним, коли трепетними руками вивчала гладкі, як віск, вигини його грудей, твердий клинець плоті, що вказував на бриджі. Її пальці ковзнули всередину й торкнулися пульсуючого жару, твердого, як залізо. Так лячно.

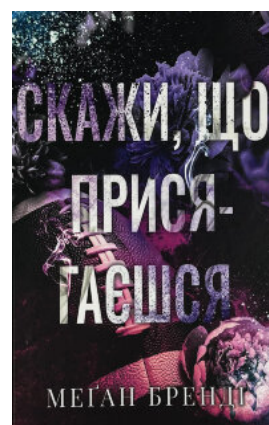
Рекомендована література

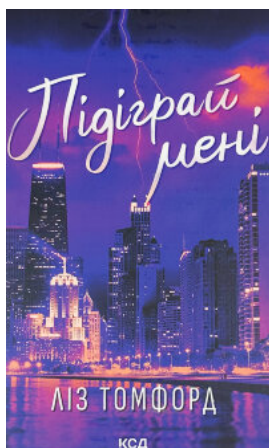
Богоділ

Тисяча друзок. Книга 2

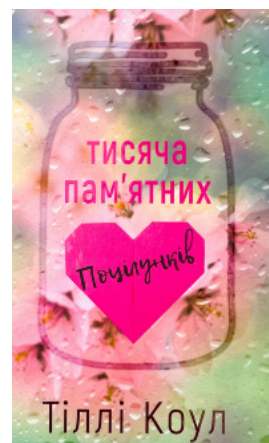
Скажи, що
присягаєшся

Підіграй мені. Місто
вітрів. Книга 4

Королева порожнечі

Тисяча пам'ятних
поцілунків

Перейти до категорії
Фентезі

КУПИТИ